

пазила на пълно въ свирѣшитѣ проклятія на Филоктита. При сичко че славната древность съ найизъящнитѣ си красоти е послужила на съчиненіето на Телѣмаха, но и тѣй пакъ остава на съчинителя славата на изнамѣрванъето и искусството на подражаніето на чуждытѣ красоти, неизвѣстны до тогасъ, и подирь Фенелона неподражимы. Нема нищо попрекрасно отъ съчиненіето на Телѣмаха, въ което чловѣкъ открыва не едно величіе въ главната мысль, но още и изящность и искусство въ съставяньето и противупоставяньето на епизодытѣ; и понеже Телѣмахъ е преди сичко книга на нравственната политика, заради туй списательтѣ описва съ поголѣма сила славолубіето, тѣзи болестъ на царьетѣ, която докарва злополучіето на народытѣ. Тѣй той приписва голѣмото и доблестно славолубіе на Сезостра, малкото и слабото на Идоменея, тираническото и низкото на Пигмаліона, а безчловѣчното, престореното и нечестивото на Адраста. Послѣднійтѣ даже този характеръ са описва съ сила на фантазія, която никоя историческа истинна не може да надмине. Туй измыслянье на лицата не е помалко трудно отъ самото измыслянье на начертанъето му, и найсполученыйтѣ характеръ въ пѣстротата на тѣзи образы е този на младаго Телѣмаха. Той, подобръ развитъ, обнма сичко което може да очуди, да увлече и да поучи. Въ възраста на страститѣ той е положенъ подъ покрыва на благоразуміето което го оставя често да грѣши, защото погрѣшкытѣ сѣ свойственны на въспитаніето на чловѣцытѣ. Той има гордостъта на престола, стремителностьта на геройството и искренностьта на юношескыя възрастъ.